

Çia

– İbrahim Kilik · 03 Ocak 2010

Bir gizem usaresi süzölmüş gül tenine.
Renk olmuş bakışların bardağın gülşenine.
İncecik hayallerin buğulu nazlı anı.
Çia, sebep senmişsin semaverde enîne.

Yağmurdaki bereket nefesine karışmış.
Sendeki bu gizemle su ateşle barışmış.
Derununda demliğin sükut edermiş cilve.
Asudelik adına cilve nazla yarışmış.

Bağrına ateş düşmüş suyun sana hasretten.
Yüz çevirmiş cümle can "ehad" deyip kesretten.
Visalin yaraları saran has merhem olmuş.
Sayende kurtulmuşlar ehıbbalar fetretten.

Çağların ötesinden selamsın sen bu ana.
Suda tebessüm eden nihalsın sen nihana.
Dudaklarda izin var gözlerde ışıltısın.
Çia, sen getirmişsin ünsiyeti cihana.

Çia, sözün hasını geleceğe bıraktım.
Senin hasret deryanda tüm gemileri yaktım.
Gündelik telaşları bıraktım ahaliye.
Çia, tüm benliğimle senin yurduna aktım.
Ankara,03.01.2009İ.K